

delse i Aalborg falder ud paa een Maade og en Kendelse i Hobro maaske paa en ganske anden. Jeg tror, det vil være ganske underminerende for den Autoritet, Domstolene gerne skulde have for os, hvis man aabner Mulighed for saadanne Forhold.

Vi tror endvidere, at det overhovedet vil svække den almindelige Moral, naar Loven griber ind i et Forhold, der hidtil har været et Tillidsforhold mellem Debitor og Kreditor. Og vi tror sidst, men ikke mindst, at man ved det foreliggende Lovforslag vil bidrage til, hvad jeg vil kalde at skabe Panik imellem Publikum. Vi har jo allerede ved Begyndelsen af de alvorlige Forhold, der endnu hersker, set det utrolige, set, hvorledes Folk, om hvem man skulde tro bedre, har kunnet stille sig op udenfor Nationalbankens Dør for at faa Guld for Sedler. Vi har set, hvorledes Folk, om hvem man ikke skulde tro det muligt, har pakket deres Sølvpenge hen i Strømpeskaffer og lignende. Det viser bedre end meget andet, hvor let paavirkeligt Publikum er, hvor lidt tilbøjeligt det er til selv at tænke til Bunds, og hvor villigt det er til at rette sig efter Rygter og Forestillinger, som bibringes det fra anden Side. Vi tror altsaa, at en Lov som den foreslaaede om indenlandsk Moratorium netop vil bidrage til at bibringe Folk den Tro, at nu er 101 ude, at Danmark er økonomisk lammet, saa man lige saa godt kan sætte sig med Hænderne i Skødet. Sandheden er dog i Virkeligheden den — jeg vil maaske fra anden Side blive beskyldt for at være for optimistisk, men det er dog Forhold, som ikke kan bortforklares —, at Danmark endnu i dette Øjeblik er neutralt, at Danmarks Landbrugseksport i dette Øjeblik fortsættes forholdsvis uforandret, at vore Skibe i dette Øjeblik har Mulighed for at færdes paa Verdenshavene for at hente og bringe Raastoffer og færdige Produkter. Det er givet, at ingen i dette Øjeblik kan vide, om ikke vor neutrale Stilling just kan bringe os en særlig Blomstringsperiode, og det er ligeledes givet, at alle nu ser Forholdene som lysere, end de var for nogle faa Dage siden. Jeg skal kun tilføje, at hvis man ser hen til vore Nabolande, viser det sig, at enkelte af disse allerede synes at fortryde de maaske forhastede Moratorieforanstaltninger, de har truffet, allerede efter saa kort Tids Forløb.

Mindretallet finder, at naar man da sammenligner, som jeg forsøgte det før, den ene lille Fordel, der ligger i den ene Haand, med de talløse Mangler, som ligger i den

anden Haand, saa peger Vægtskaalen saa decideret i Retning af, at vi ikke skal have et indenlandsk Moratorium som det, der af det høje Ministerium er foreslaaet. Jeg læste i Gaar i „Politiken“ en Artikel, der vistnok handlede om Gas- og Elektricitetspriserne, og den endte — som jeg synes overordentlig fortræffeligt — med følgende Ord: „Moralen heraf turde være den, at man i disse Tider skal sove lidt paa de Beslutninger, hvis Gennemførelse griber økonomisk forulepende ind i Befolkningens Tilværelse“. Jeg tror at turde sige, at Mindretallet her mod Sædvane vil gøre „Politiken“s Ord til sine, og vilde ønske, at den højtærede Handelsminister, der vel nok i Virkeligheden er den, der har taget Initiativet til de her foreslaaede Foranstaltninger, vilde have lagt sig „Politiken“s Ord paa Sinde.

Mindretallet har, som De hører, gjort sig Umage for selvstændigt at trænge til Bunds i dette Forhold; men vi erkender, at vi ikke er sagkyndige paa dette Omraade, og at vi kun kan bedømme Sagen ud fra almindelig Lægmandsforstand. Vi har imidlertid derfor gjort os Umage for at se hen til, hvad der siges fra anden Side, fra den Side, der maa regnes for særlig sagkyndig, særlig til, hvad det høje Ministerium har sagt. Og der er jo Forholdet det, at de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger i 3die Stykke siger: „Derimod fremhæves det fra alle Sider, at et indenlandsk Moratorium kun i ringe Grad er paakrævet, og fra forskellige Sider fraraaedes et saadant som en endog meget betænkelig Foranstaltning.“ Og ser vi hen til Nationalbanken, altsaa en Institution, til hvilken de fleste danske Borgere ser hen med særlig Tillid, saa har den højtærede Handelsminister forelagt Udvalget en Erklæring, i hvilken Nationalbankens Direktion enstemmigt udtaler sig om, at et almindeligt — læg endelig Mærke til, at jeg loyalt bruger Ordet almindeligt — indenlandsk Moratorium er „upaakrævet og fordærveligt“. Senere har for øvrigt Nationalbanken igen udtalt sig overfor den højtærede Minister paa en Maade, der er refereret til os saaledes, at de fremdeles er i højeste Grad betænkelige overfor et indenlandsk Moratorium. Nu beder jeg det høje Ting tænke over, hvad det betyder, at det er upaakrævet. Naar et almindeligt indenlandsk Moratorium er upaakrævet, det vil sige, at der ikke trænges til det, hvorfor er saa et begrænset indenlandsk Moratorium paakrævet — hvorfor trænges der til det? Mindretallet har ikke kunnet forstaa den Argumentation, der har ført